

seende frembyder sig, er det, Intet at foretage sig, men give sig Udseende af, at man Intet kan foretage sig. Det er en af de store Kalamiteter, der sikkert følger af et altfor stærkt Greb i Folksomme ad denne Vej, at de trække sig tilbage og Intet gjøre, for saaledes at kunne paastaa: Vi have Intet, vi kunne Intet, og vi ville derfor Intet. Det er godt nok at vise hen til Indkomstskatten som en Kilde, hvoraf man blot kan se, da den altid vil give Nok, men det er vist, at denne Kilde meget hurtigt udtømmes, og den, det først gaar ud over, er da Arbejderbefolkningen, som netop fra den stadig cirkulerende Velstand skal hente sit daglige Brød. Det er i den Tanke, at denne Vej er en af de forkasteligste, at jeg har troet, at burde paavise en naturlig og for alle Parter maadeholden Vej til at skaffe sig en forøget Indtægt paa. Jeg erkjender — og dette erkjendte jeg allerede i de indledende Bemærkninger, jeg gjorde —, at det ikke i dette Dieblit er klart, hvorledes Landets Indtægter igjennem de forskjellige Skattelove villes stille sig, og at det altsaa først under en samlet Forhandling vil vise sig klart, med hvilken Grund man fordrer denne Forhøielse. — Efter disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at tage mit Forslag tilbage.

Formanden: Forslaget under Nr. 10 er saaledes taget tilbage. Jeg skal spørge, om Noget optager det.

N. Rasmussen: Jeg optager det. Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Forslaget er saaledes optaget af det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds. Det ærede Medlem har Ordet.

N. Rasmussen: Naar det ærede Medlem for 10de Kreds (Jessen) udtalte, at det var ypperligt at paalægge en Skat, som i Grunden Ingen betalte, saa siger jeg ogsaa, at det vilde være en ypperlig Skat. Et andet æret Medlem billigede ogsaa tildels en forhøiet Skat, og om jeg husker ret, mente haade han og flere ærede Medlemmer, at man meget godt kunde gaa den Vej at lægge en dygtig Skat

paa Brændevinen, da dens Brug i Grunden kun var en Nydelse. Jeg vil i den Anledning tillade mig at bemærke, at naar vi kommer ind paa at tale om, hvad der af det, som Folk hver Dag bruge, skal henregnes til Nydelse, saa er det et meget vanskeligt Spørgsmaal. Jeg for mit Vedkommende kan godt gaa ind paa, at Brændevin er en Nydelse, men naar man saa vil sige, at Kaffe eller The er en Nydelse, saa er det en anden Sag (Modsigelse.) Nuvel! Det kan meget godt være; men saa ville de Herre dog maasse protestere mod at kalde Vin en Nydelse. (Stemmer: Nei, paa ingen Maade!) Sa, jeg er dog overbevist om, at der er Mangfoldige, der ville sige, at de slet ikke kunne undvære Vin; men skulde det virkelig være, at Vin betragtes som en ren Nydelse, saa siger jeg: læg da saa Meget derpaa, at Vin kan blive aldeles afføjet. Vinen er jo Noget, som man maa kjøbe fra andre Lande, saa at de Penge, der anvendes dertil, gaa ud af Landet, men selv om der bliver druffet lidt mere Brændevin, end det kan anses for rigtig, saa er der dog i alt Fald det Gode der ved, at det produceres her og hører til vore egne Frembringelser. Men det være nu hermed, som det vil, saa siger jeg dog, at vi ialtsald skulle være meget varsomme med at lægge Skat paa Forbrugsartikler, der, om de end mere eller mindre ere Nydelser, dog ere Noget, som forbruges i hver Mand's Hus og navnlig af den arbejdende Klasse. Naar en Arbeidsmand skal betale 6 β . i Skat af hver Pot Brændevin — thi jeg gaar ud fra, at den betaler Skatten, som forbruger Brændevinen —, saa vil en saadan Arbeidsmand af den Smule Brændevin, som bruges i hans Hus, komme til at betale 5, 6, 7, ja 8 Rd. om Aaret. (Mouit: Sa, saa drifter han ogsaa for meget Brændevin.) Sa! det er meget muligt; jeg vil ikke gaa ind paa at forhandle med det ærede Medlem, hvad der er for meget eller for lidt, men overlade det til dem, som forbruge denne Artikel, og hvis det Regnestykke, som den ærede Forslagsstiller stillede op, skulde komme til Afstemning mellem dem, som bruge denne Vare, saa vilde vistnok de fleste sige, at det var en meget maadeholden Nydelse af